

פארינאז או נאזפארי

כתבה פארידיי קהלטבאיר

צייר עלי בוזרי

"איפה את, פארינאז? בואי ועזרי לי
 להוציא לחצר את השטיח" אומרת אמא
 שלא יכולה לראות כי אני נחה רגע.
 "אני באה, אמא! אני באה!"
 "איפה את? עוד מעט ראש השנה ואני
 עוד לא ניקיתי את הבית?"
 "אמא, זה לא המקצוע שלי. אני לא
 יכולה לנקות את השטיח כי אני לא איש
 השטיחים. מדוע לא תשלחי את השטיח
 לניקוי, כמו שעושים השכנים?"
 "יקירתי, את הרי יודעת כי אין לנו כסף
 להוצאה כזו."
 זה המשפט בו אמא משתמשת לעתים
 קרובות כדי לענות על הדברים שלי.
 תמיד "אין לנו כסף! אין לנו כסף!"
 פרשנו את השטיח הרחוץ לייבוש ואמא
 קוראת שוב "איפה את, פארינאז. כבר
 צהריים. אבא יחזור מיד. לכי וקני שני
 ככרות לחם וחזרי מיד."

בוקר טוב. שמי פארינאז. אני בתם
 היחידה של אבא מורה ואמא עקרת
 בית. לדבריהם שניהם עובדים כל הימים
 כדי שיהיו לי חיים נוחים. אך אני חושבת
 שמאמצייהם לשווא. הם לא יכולים לקנות
 לי מה שאני רוצה. ויותר גרוע, הם
 משעבדים אותי בבית.

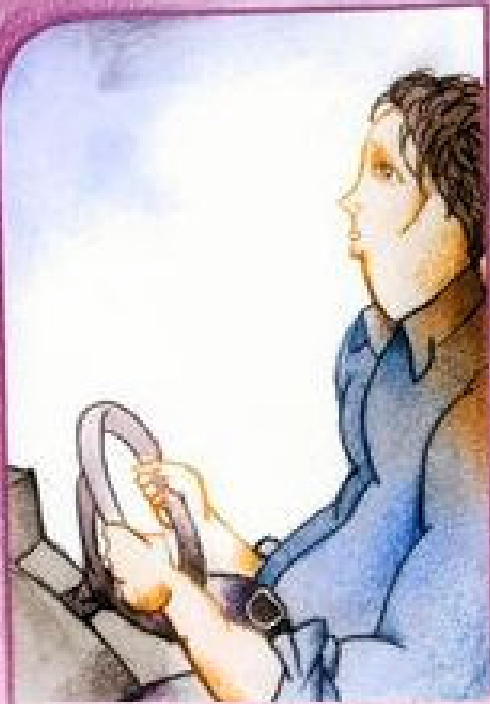

"אמא, הרוכל מוכר לחם עבר ברחוב לפני דקות.
מדוע לא אמרת לי לקנות לחם ממנו אם ידעת
שאין לחם בבית?"
"יקירתי, הרוכל מוכר לחם יבש ולוקח מחיר
גבוה."

לא התווכחתי יותר ויצאתי מהר מהבית כדי לא
לשמוע את אמא מתלוננת שאין כסף. הלכתי
לאט למאפייה. רציתי שמשימת קניית לחם
תיקח שנה.

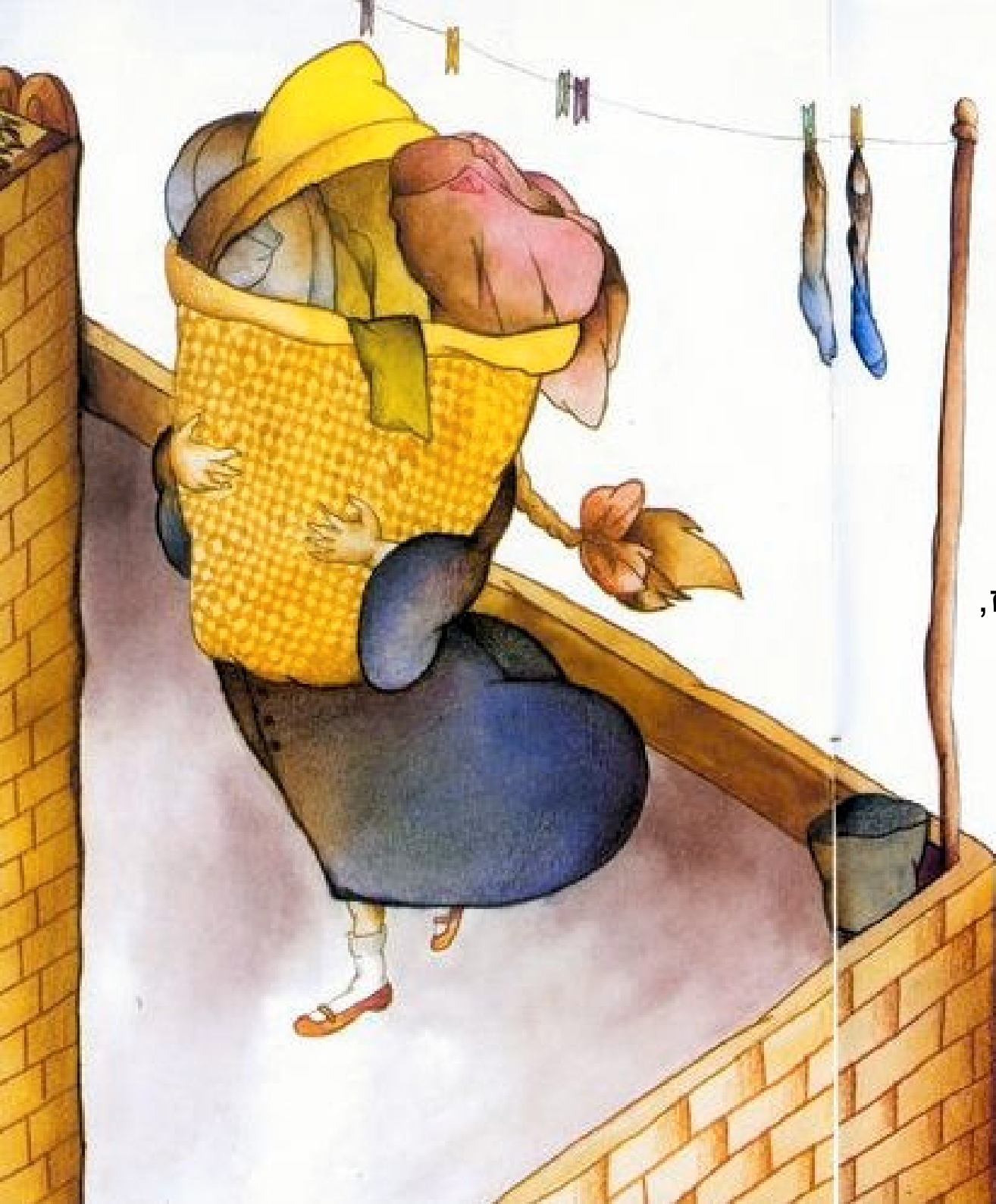
באותו היום אכלנו לביבות תפוחי אדמה
בצהריים, דבר שאמא הכינה לעתים קרובות.
שנאתי את המאכל הזה, אך לא הייתה ברירה.
הייתי רעבה ועייפה. אכלתי כמה לביבות והלכתי
לנום קצת.

אך לא הספקתי, כי אמא קראה שוב "פארינאז,
יקירתי, תכיני תה. אחר כך לבשי מעיל שלך כי
תלכי עם אבא לקניות לקראת החגים."

וכשאני שואלת על כך את המוכרים הם נעלבים.
 "מה את אומרת, גברתי, הם חדשים לגמרי!"
 הכנתי תה לאבא ואמא, החלפתי את הבגדים
 כדי ללכת לשוק ולקנות בגדים חדשים. היום
 היה עכור. אחרי נדידה ארוכה בשוק קניתי זוג
 נעליים וורודות ושמלה צבעונית. הם לא נראו
 יפה אבל לא מצאתי שום דבר טוב יותר!

אל תאמינו שאני נהנית מהקניות לחג.
 זה לא נעים בכלל. תחילה עומדים בתור
 לאוטובוס ונוסעים באוטובוס מסריח
 ודחוס לשוק. אבא קונה רק בשוק. אתם
 יודעים למה? כי שם היה זול יותר!
 שנאתי את הבגדים שקונים בשוק. הם
 נראים כמו משומשים

למחרת רציתי ללכת בנעלים חדשות
לבית הספר, אבל אמא לא הסכימה.
אמרה "פארינאז יקירתי, לא נועלים
נעליים חדשות לפני ראש השנה. הן
עלולות להתקלקל."

לא היה לי הרבה סבלנות, אבל למזלי
היינו עסוקים מאוד בבית הספר עם
תוכניות של החגים.

כשחזרתי הביתה אמרה אמא "פארינאז,
הורידו, בבקשה את הבגדים היבשים
מהחבל ותביאי הנה. אני רוצה לגהץ
אותם."

זרקתי את התיק לפינה ועליתי למעלה.

כשהתכוננתי להחליף את
בגדי בית הספר ראיתי את
קופסת הנעליים החדשות
שקניתי. פתחתי אותה
והוצאתי את הנעליים
החדשות. נעלתי אותן ואז
שמעתי את אמא "איפה את
פארינאז? קחי את שקית
האשפה ותוציאי אותה
החוצה, שם ליד העץ."
הבטתי על הנעליים החדשות
שלי. היה לי חבל ללכת בהן
כדי להוציא את האשפה.
הרמתי את השקית הכבדה
וסחבתי עד לעץ שמעבר
לדרך.
אך פתאום ראיתי שם קופסת
נעליים זהובה. בזהירות
פתחתי אותה.

"הו! איזה זוג נעליים צהובות
נהדר!" אמרתי לעצמי "הן בוודאי
שייכות לבת של מלך הפיות. כמה
הן יפות!"

הבטתי לצדדים וכשלא ראיתי
איש לקחתי את הקופסה
בזרועותיי ורצתי אתה לחדר שלי.
חלצתי את נעליים הוורודות שלי
וזרקתי לפינה. התיישבתי על
המיטה ורק התפללתי שהנעליים
הצהובות יתאימו לרגלי. הפלא
ופלא! הן התאימו לי בדיוק!

פתאום הרגשתי שהחדר מסתובב סביב ראשי
ושאני נוסעת למקום כלשהו.

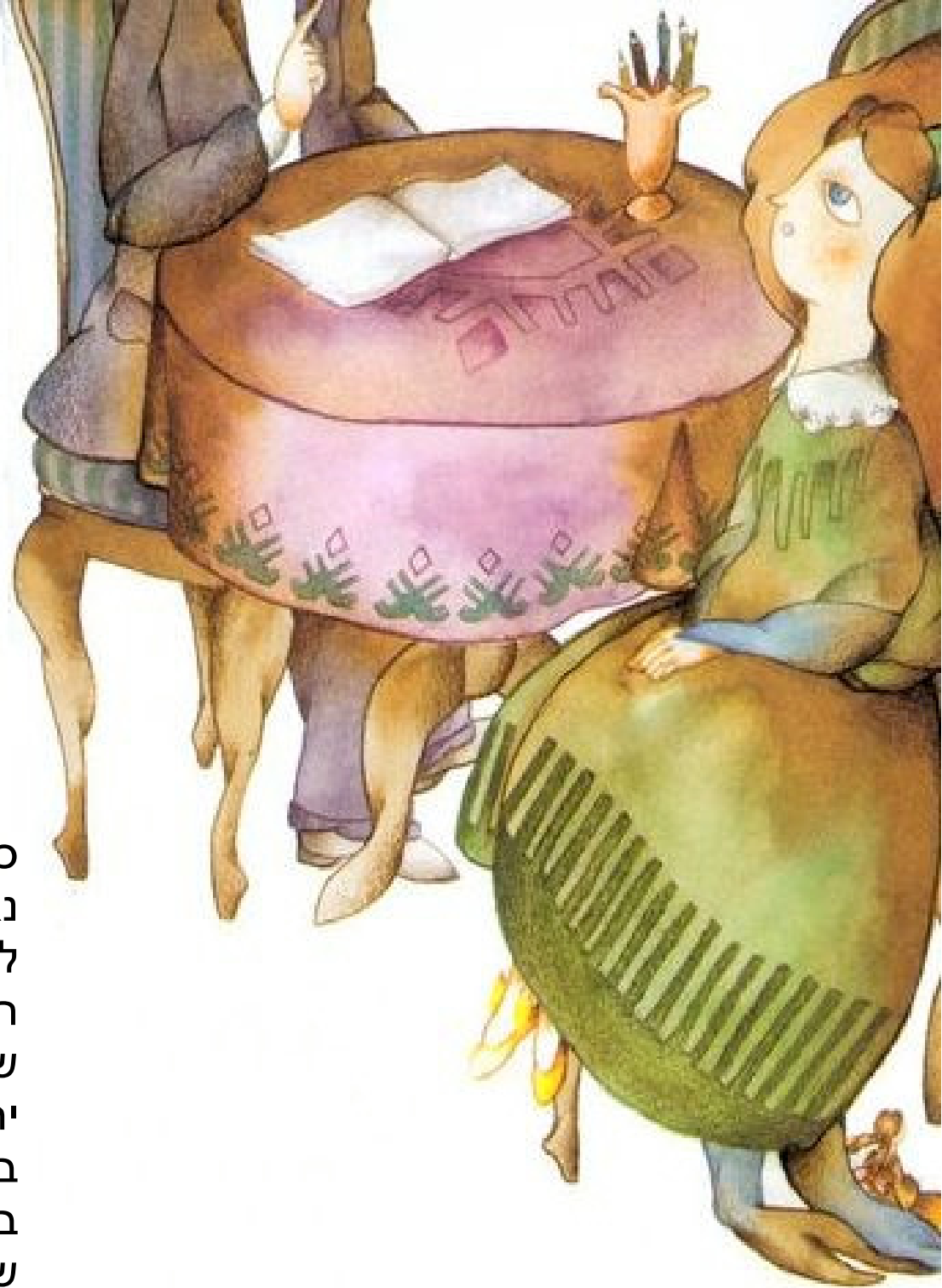
מצאתי את עצמי בגן נהדר, יפה כמו שלא
חלמתי עליו מעולם. נעלתי את הנעליים
הצהובות ושמלה רקומה בזהב, מבד יקר.
סרטים צבעונים היו קלועים בשערותיי וישבתי
על נדנדה תלויה בין שני עצים.

קשה היה לי להאמין שאני יושבת ומתנדנדת
כאן ולא קוראים לי לעבודה כלשהי.
משרתת בשמלה נחמדה ניגשה אלי, קדה
קידה קטנה ושאלה "עלמה נאזפארי, ארוחת
בוקר מוכנה. האם תרצי לאכול עכשיו?"
הסתכלתי סביב. לא היה איש מלבדי
והמשרתת. חשבתי שזה חלום, ואיזה חלום
נעים! לא רציתי להתעורר ממנו. החלטתי
להמשיך בו כמה שרק ניתן. קפצתי מהנדנדה
והלכתי עם המשרתת לבית.
אמרתי בית? לא, זה היה ארמון מפואר,
הרבה יותר יפה מארמונות המלכים עליהם
קראתי בספרים.

על שולחן גדול ראיתי צלחות
עם מאכלים שעוד לא ראיתי
מימי. התיישבתי בלי לומר
מילה כי לא ידעתי מה הם
הנוהגים של האנשים
העשירים האלה, ולא רציתי
שיגלו כי אני נערה פשוטה.
המשרתת הביאה לי משקאות
וממתקים. הם היו נהדרים.
רציתי לטעום מכל דבר שעל
השולחן, אך התביישתי
ואכלתי רק מה שמונח היה על
הצלחת שלי.

כעת הופיעה משרתת אחרת ואמרה "עלמה
נאזפארי, המורה הגיע. אפשר ללוות אותך
לחדר לימודים?"
חדר לימודים היה גדול ומואר היטב. חיכה לי
שם מורה מלובש יפה. אבל הייתי תלמידה
יחידה. פתאום התחלתי להתגעגע לחבריי
בכיתה!
בודדה בכיתה היה לי קשה לתפוס את דבריו
של המורה, וליהנות מחדר הלימודים היפה.

בצהריים המשרתת הובילה אותי לחדר האוכל. שוב הייתי בודדה
ליד השולחן, מלא מאכלים טעימים. אזרתי אומץ ושאלתי את
המשרתת "האם אוכל לבדי היום?"
היא נענע בראשה ואמרה "את יודעת, עלמה נאזפארי, שהאדון
והגברת עסוקים מאוד ולא יכולים לבוא בשעה זו."
נזכרתי שבבית אכלתי תמיד עם אבא ואמא, למרות שהם היו
תמיד עסוקים ועייפים. ועכשיו הם לא היו כאן. עבר לי כל תאבון.
אכלתי רק קצת מהאוכל, קמתי ואמרתי למשרתת "שבעתי.
תודה לך."
המשרתת אמרה "הכנו לך סרט יפה באולם. אם תרצי תוכלי
לבוא ולראות אותו."

הלכתי אחריה לאולם. גם כאן לא היה
איש מלבדי. איך אפשר לשחק על
נדנדה ולראות סרט לגמרי לבד? היה
לי משעמם. התחלתי להתגעגע
לקולה המתוק של אמי ורציתי להפיג
שעמום בעזרה לאמא בעבודות
הבית. אך חבל! לא אמא הייתה כאן
ולא עבודות הבית!
אחרי הסרט יצאתי שוב לגן היפה
וטיילתי שם, אך לא ניגשתי לנדנדה.
לא היה לי מצב רוח למשחקים.
הגיע ערב והמשרתת אמרה שארוחת
ערב מוכנה. אחר כך, אמרה, אוכל
ללכת לחדרי, לשמוע מוסיקה ולנוח.
ארוחת ערב הייתה מפוארת כמו
הקודמות, אבל לא היה לי תאבון.
הייתי עצובה ומדוכאה ורק רציתי
ללכת לחדרי, לבכות ולהתגעגע
להורי.

האם באמת באתי לארמון פיות? אם
זה עונש כלשהו, אז סבלתי מספיק!

שכנעתי את המשרתת והיא הובילה אותי לחדרי.
כשהייתי לבד פרצתי בבכי. זרקתי את עצמי על
המיטה ופתאום ראיתי את הנעליים הצהובות על
רגליי. שנאתי אותן! חלצתי אותן מהר וזרקתי
לפינה.
פתאום הכל התחיל להסתובב סביב ראשי. כאילו
עברתי למקום אחר.

ישבתי על המיטה הצנועה שלי. הנעליים
הצהובות היה מונחות בפינה, והוורודות
החדשות בפינה אחרת. פניי היו מלאי
דמעות. חשבתי שהכל התחיל כשנעלתי
את הנעליים הצהובות. הכנסתי אותן
בזהירות לקופסה, רצתי מהר לעבר
הרחוב, שמתי אותן ליד פחי האשפה
וחרזתי הביתה.
"איפה את, פארינאז? בואי לעזור לשטוף
את הירקות?"
"תכף, אמא, ברצון. מה שרק תגידי."

כשנכנסתי למטבח ראיתי כמה הופתעה אמא שעניתי כך, ולא הייתה בטוחה שזה באמת אני.

חיבקתי אותה, נישקתי ואמרתי "אני רוצה לעזור. לא רוצה נעליים יפות או בגדים מפוארים או מאכלים טעימים במיוחד. אני מרוצה ממה שיש לנו! כשאחזור מבית הספר אעשה בעצמי את עבודות הבית. אני רוצה רק את אמא ואבא שלי ולא משהו אחר."